

Arrest

nr. 272 146 van 29 april 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 8 februari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat D. GEENS en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde Nigeriaans staatsburger te zijn. U werd geboren in X op X 1991. U behoort tot de etnische stam Edo en bent praktiserend christen.

In 2011 of 2012 overleed uw moeder aan de gevolgen van een auto-ongeval. In 2014 overleed uw vader aan ziekte. Toen u vijftien jaar was werd u verkracht door een u onbekende dronkenman en raakte u zwanger. Nadat uw moeder was gestorven trouwde uw zus en trok ze uit huis. Hierna woonde u samen met uw vader. Nadat uw vader stierf kwam uw oom en zijn gezin bij u wonen. Hij zei dat hij het huis zou overnemen en dat u het huis niet zou krijgen omdat u geen jongen was. Uw oom zei dat als u in het huis zou willen blijven wonen, u met hem zou moeten slapen. U vertelde dit tegen uw zus en ze geloofde u. U

vertelde het eveneens tegen de vrouw van uw oom maar zij geloofde u niet. U heeft toen een vriendin genaamd O. om hulp gevraagd. Ze heeft u kleren gegeven en u mocht in haar huis slapen. Uw vriendin zei dat ze een connectie had om Nigeria te verlaten en naar Europa te gaan. Toen heeft u beslist om te vertrekken. O. bracht u in contact met I.. I. zou u naar Europa brengen en in ruil zou u in Europa voor haar moeten werken. U zou moeten babysitten in boodschappen moeten doen.

Op 15 augustus 2015 vertrok u uit Nigeria. U liet uw zoon P. achter bij uw zus. Vanuit Nigeria ging u naar Libië. In Libië bleef u vijf maanden. Vanuit Libië trok u naar Italië. In Italië woonde u voor een paar maanden bij I.. Ze dwong u aan prostitutie te doen. Indien u geen geld zou verdienen zou u niet meer bij haar mogen wonen. Een jaar later ging u naar Frankrijk. Op 21 april 2017 deed u een verzoek om internationale bescherming in Frankrijk. U kreeg een negatieve beslissing. Van Frankrijk kwam u naar België. U arriveerde in België op 7 november 2017. Op 11 november 2017 beviel u in België van een zoon, A. R. O. die geboren werd uit een (kortstondige) relatie met een zekere O.. Op 26 juli 2019 verzocht u de Belgische staat om internationale bescherming.

Om uw verzoek om internationale bescherming te ondersteunen legt u een geboorteakte (nr. 1936) neer op naam van A. R. O. afgeleverd op 13 november 2018 te Antwerpen (district Merksem).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst moet opgemerkt worden dat uw verzoek om internationale bescherming in België laattijdig werd ingediend. U verblijft immers al sinds 7 november 2017 in België (zie Verklaring DVZ dd. 06.12.2019, punt 31). U verliet Nigeria in augustus 2015 en reisde met de auto naar Libië. Hier verbleef u ongeveer vijf maanden. Hierna reisde u per boot naar Italië. In Italië bleef u ongeveer een jaar. U reisde verder naar Frankrijk. In Frankrijk verbleef u ook ongeveer een jaar. Op 7 november 2017 arriveerde u in België. Pas op 26 juli 2019, een kleine twee jaar na uw aankomst in België, heeft u zich aangemeld bij de asielinstanties. Wanneer u gevraagd werd waarom u pas twee jaar na aankomst in België een verzoek om internationale bescherming deed, verklaarde u dat u bang was, dat u zwanger was en dat het moeilijk was met uw kind (notities persoonlijk onderhoud (NPO) dd. 22.09.2021, p. 12). Bovenstaande redenen vormen geen afdoende verklaring voor uw nalatigheid om bescherming te vragen in België. Er kunnen dan ook ernstige vragen worden gesteld betreffende uw nood aan bescherming. Voor iemand die beweert te vrezen voor seksueel misbruik door haar oom, mag verwacht worden dat zij zich informeert en zich zo snel mogelijk aanbiedt bij de bevoegde instanties om internationale bescherming te vragen. Het feit dat u in België zo lang wachtte om u op internationale bescherming te beroepen, toont aan dat de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging in grote mate kan worden gerelativeerd. De vaststelling dat u eerder reeds een asielprocedure doorliep – u diende een verzoek om internationale bescherming in in Frankrijk op 21 maart 2017 – toont aan dat u over de kennis en kunde beschikt om u te beroepen op internationale bescherming.

Verder dient te worden opgemerkt dat u uw zoon P. noch de verkrachting waaruit hij voortgesproken zou zijn heeft vermeld bij de DVZ, hoewel er bij de DVZ duidelijk werd gevraagd naar de gegevens van al uw kinderen en u expliciet werd gevraagd of u naast de door u aangehaalde problemen nog andere problemen kende (met medeburgers) (Vragenlijst CGVS dd. 06.12.2019, punt 15 en punt 7). P. werd volgens uw verklaringen voor het CGVS geboren nadat u werd verkracht toen u vijftien jaar oud was. U verklaarde dat u de persoon die u verkrachtte niet kende en u hem voor of na de feiten nooit heeft gezien. U verklaarde eveneens dat de verkrachting 's avonds plaatsvond, dat u alleen was en dat de dader dronken was (NPO dd. 22.09.2021, p. 20). Gezien de omstandigheden van de verkrachting kan er worden gesteld dat de vrees voor de dader niet als actueel kan worden aanzien.

U heeft immers geen idee wie de dader is en heeft hem na de feiten veertien jaar geleden nooit nog opnieuw gezien, hoewel u tot 2015 in Nigeria verbleef.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen. U verklaarde namelijk op het CGVS dat uw moeder stierf in 2009 of 2010 (NPO dd. 22.09.2021, p. 8). Echter verklaarde u later dat u op het moment dat uw moeder stierf dertien jaar oud was (NPO dd. 22.09.2021, p. 14). Echter zou u – aangezien u geboren bent in 1991 – in 2009 zeventien of achttien jaar oud moeten zijn geweest. Ook wanneer er gevraagd werd wanneer uw vader stierf antwoordde u eerst dat hij stierf in 2014 (NPO dd. 22.09.2021, p. 7), terwijl u later verklaarde dat hij stierf in 2011 of 2012 en dat u veertien of vijftien jaar oud was op het moment dat hij stierf (NPO dd. 22.09.2021, p. 14). Echter zou u in 2011 minstens negentien jaar moeten zijn geweest. Wanneer u gevraagd werd hoe deze tijdlijn kan kloppen repliceerde u slechts dat het lang geleden is (NPO dd. 22.09.2021, p. 14). Gelet op bovenstaande tegenstrijdigheden, die betrekking hebben op essentiële elementen van uw asielrelaas, namelijk het overlijden van uw ouders waardoor uw problemen een aanvang namen en uw oom het huis van uw vader innam, kan er maar weinig geloof meer worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen in uw land van herkomst.

Verder vreest u in Nigeria seksueel misbruikt te zullen worden door uw oom (NPO dd. 22.09.2021, p. 13). Uw oom wilde u enkel naar school laten gaan op voorwaarde dat u met hem een geheime relatie zou beginnen en met hem naar bed zou gaan (NPO dd. 22.09.2021, p. 17). U verklaarde dat uw oom deze voorwaarden aan u bekend maakte toen hij bij u in huis kwam wonen drie tot vier maanden na de begrafenis van uw vader (NPO dd. 22.09.2021, p. 18). U verklaarde dat uw vader stierf in 2011 of 2012 (NPO dd. 22.09.2021, p. 14). U verliet het huis waar u samen met uw oom woonde in 2015 nadat u een vriendin genaamd O. om hulp vroeg en in haar huis kon verblijven voor een kleine week voordat u Nigeria definitief verliet op 15 augustus 2015 (NPO dd. 22.09.2021, p. 11, 13, 20). Dit betekent dat u gedurende drie tot vier jaar samen met uw oom in het huis van uw vader woonde. Echter heeft uw oom u gedurende deze periode enkel bedreigd met u seksueel te misbruiken omdat u anders niet naar school mocht gaan. Er heeft nooit effectief seksueel misbruik plaatsgevonden door uw oom. Hieruit blijkt dat het weigeren van deze actie voldoende was voor het vermijden ervan. Er kan dan ook gesteld worden dat een toekomstige vrees voor seksueel misbruik vanwege uw oom eveneens kan worden omzeild.

Verder dient te worden opgemerkt dat uw overige problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep) zoals vastgelegd in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw overige problemen louter van socio-economische aard zijn. U vreest namelijk geen plaats hebben om te wonen aangezien uw oom de bezittingen van uw vader heeft toegeëigend (NPO dd. 22.09.2021, p. 21).

Verder blijkt uit uw verklaringen dat het land verlaten niet de enige optie was voor u om uw problemen te ontlopen. Ten eerste heeft u een oudere zus Juliet (NPO dd. 22.09.2021, p. 10). U verklaarde dat toen uw zoon reeds geboren was en u bij uw oom leefde, u uw zoon kon achterlaten bij haar terwijl u op zoek ging naar een job (NPO dd. 22.09.2021, p. 13). U verklaarde eveneens dat uw zus u geloofde toen u haar vertelde over het seksuele voorstel dat uw oom deed en dat ze haar hulp aanbood (NPO dd. 22.09.2021, p. 13). Wanneer u werd gevraagd waarom u niet bij uw zus kon gaan wonen –aangezien uw zoon hier reeds verbleef– repliceerde u dat dit niet kon omdat ze getrouwd is en omdat ze gewoon een living en een slaapkamer heeft; u gaf geen andere reden (NPO dd. 29.09.2021, p. 19). U kon eveneens een week bij uw vriendin O. verblijven. Ze heeft u kleren en eten gegeven (NPO dd. 22.09.2021, p. 13). U kende O. al lang, ze was een vriendin van op school (NPO dd. 22.09.2021, p. 20). Ze adviseerde u Nigeria te verlaten (NPO dd. 22.09.2021, p. 11). U kreeg in Nigeria de kans om naar de lagere school en vijf jaar naar de secundaire school te gaan (NPO dd. 22.09.2021, p. 5). U ging ook in de leer als kapster en deed soms het haar van uw vriendin of zus (NPO dd. 22.09.2021, p. 6, 13). Wanneer u gevraagd werd of u naar de politie bent gegaan om de problemen met uw oom te melden repliceerde u dat u niet naar de politie ging omdat ze corrupt zijn en dat ze niet naar u zouden luisteren. U verklaarde dat uw oom alles kon doen om de politie te laten geloven wat hij wilt (NPO dd. 22.09.2021, p. 19). Een verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat zij alle redelijke van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Van iemand die vreest voor seksueel misbruik van een familielid en dakloos te worden ten gevolge van de acties van dit familielid kan minstens verwacht worden dat zij een poging doet om beroep te doen op haar sociaal netwerk en de autoriteiten binnen het land van herkomst voordat ze beslist het land uit te vluchten. U verklaarde eveneens dat u tijdens uw problemen in Italië het gevoel

had dat u beter in uw land zou kunnen wonen en dat u beter in Nigeria was gebleven (NPO dd. 22.09.2021, p. 12).

Tot slot kan het volgende in algemene zin worden opgemerkt met betrekking tot slachtoffers van mensenhandel die naar Nigeria terugkeren. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat mensenhandel in Nigeria wettelijk verboden is. Daarenboven voorzien zowel de Nigeriaanse regering als diverse andere niet-gouvernementele organisaties in materiële en morele bijstand aan slachtoffers van mensenhandel die naar Nigeria terugkeren. Er is ook een federale organisatie die door de overheid in het leven werd geroepen en die verantwoordelijk is voor de opvang, bescherming en reïntegratie van slachtoffers van mensenhandel, het National Agency for Prohibition of Traffic in Persons (NAPTIP). Hieruit blijkt dat u bij terugkeer naar Nigeria beroep zou kunnen doen op de autoriteiten of het NAPTIP voor wat eventuele bedreigingen vanwege Isabella of haar connecties betreft. Er zijn geen gevallen bekend van slachtoffers van mensenhandel die, nadat zij door tussenkomst van NAPTIP met hun familie zijn herenigd, vervolgens te maken kregen met intimidatie en/of geweld van de kant van de mensenhandelaren. Dat er sprake is van corruptie in Nigeria en dat er gevallen bekend zijn van overheidsfunctionarissen die bij mensenhandel betrokken waren neemt niet weg dat u moet aantonen dat u persoonlijk inderdaad slachtoffer was van mensenhandel en dat u bij terugkeer naar Nigeria inderdaad een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Doorheen uw verklaringen kon u hiervan echter niet overtuigen.

Er kan opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt (zie 'COI Focus Nigeria. Situation sécuritaire dans le nord-est' van 20 november 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_nigeria_situation_securitaire_au_nord-est_20201120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), duidelijk blijkt dat Boko Haram sinds 2018 terrein heeft verloren in Nigeria. Voorts blijkt uit dezelfde informatie dat de actieradius van Boko Haram in Nigeria geografisch beperkt is en de groep actueel hoofdzakelijk actief is in het uiterste noordoosten van Nigeria, waar de veiligheidssituatie instabiel blijft vanwege de strijd tussen Boko Haram en de veiligheidstroepen. Dit vooral in de staat Borno, waar de bevolking nog steeds wordt getroffen door raids, ontvoeringen en aanvallen gepleegd door Boko Haram, maar evengoed door wandaden gepleegd door de veiligheidstroepen en militias. Ook de noordoostelijke staten Adamawa en Yobe worden door dergelijke gewelddaden getroffen, maar dit in veel mindere mate. De rest van Nigeria blijft over het algemeen echter gevrijwaard van vergelijkbare terreurdaden van Boko Haram. Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Nigeria, dient in casu de veiligheidssituatie in de staten Edo te worden beoordeeld. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de staten Edo actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de staten Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming, legt u een geboorteakte (nr. 1936) neer op naam van A. R. O. afgeleverd op 13 november 2018 te Antwerpen (district Merksem). Dit documenten bevatten louter persoonsgegevens van uw zoon, die hier niet ter discussie staan.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat u of één van uw kinderen bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. In een eerste en enig middel beroept verzoekster zich op de navolgende schendingen:

“- schending van artikel 3 EVRM

- schending van artikel 48 t.e.m. 48/6 Vreemdelingenwet

- schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 ("Vluchtelingenconventie")

- schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht".

Verzoekster ontwikkelt het middel als volgt:

" [...]

4. In de bestreden beslissing blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vooreerst wijst op het laattijdig karakter van het verzoek tot internationale bescherming van verzoekster. Er wordt haar in het bijzonder verweten dat zij toekwam in België op 7 november 2017, maar verzoekster pas op 26 juli 2019 een verzoek tot internationale bescherming indiende. Derhalve heeft zij gedurende een langdurige periode geen verzoek tot internationale bescherming ingediend, ondanks haar verblijf in België.

Verzoekster werd hierover ondervraagd tijdens haar persoonlijk onderhoud dat zij had 22 september 2021, maar dan in een bredere context: met name de reisroute die zij heeft afgelegd sinds haar vertrek uit Nigeria.

Verzoekster reisde via Libië (waar hij ongeveer vijf maanden verbleef) naar Europa toe. Zij kwam aldaar toe in Italië (per boot vanuit Libië). Zij verbleef kortstondig in Italië om vervolgens door te reizen naar Frankrijk waar zij kon verblijven bij vrienden. Verzoekster diende aldaar een verzoek tot internationale bescherming. Deze aanvraag werd evenwel geweigerd.

Verzoekster verblijft derhalve reeds langdurig (sinds 15 augustus 2015) niet meer in haar land van herkomst. Zij verbleef onder meer in Italië en Frankrijk, voor haar aankomst in België. Uit haar verklaringen blijkt telkens dat verzoekster zich in erg moeilijke omstandigheden diende te beredderen. Omdat zij Frankrijk diende te verlaten, kwam zij naar België toe. Verzoekster was toen hoogzwanger en vond onderdak binnen haar eigen (sociaal) netwerk.

Verzoekster lichtte dit toe als volgt (verslag persoonlijk onderhoud, pagina 11-12): [...]

Ook op het einde van het persoonlijk onderhoud kwam verzoekster hierop terug, toen haar werd gevraagd wie de vader is van haar zoon R. (verslag persoonlijk onderhoud, pagina 21-22): [...]

Hieruit blijkt dat verzoekster reeds een procedure tot internationale bescherming doorliep in Frankrijk zonder gunstig resultaat. Verzoekster probeerde zichzelf vervolgens te beredderen, na haar aankomst in België. Zij diende daarom de zorg te dragen voor haar zoontje. De omstandigheden waarin zij leefde noopten haar echter om opnieuw beroep te doen op de bescherming van de overheid, ondanks de negatieve ervaring die zij had met het indienen van een verzoek tot internationale bescherming in Frankrijk. Daarom diende zij, genoodzaakt door de omstandigheden (anders gesteld: geconfronteerd met de realiteit waarin zij zich bevond), een verzoek in tot het verkrijgen van internationale bescherming.

De persoonlijke situatie van verzoekster maakt het laattijdig indienen van een verzoek tot internationale bescherming niet moet worden aanzien als een reden om de ernst van haar verzoek tot relativeren. De specifieke situatie van verzoekster spreekt deze stelling, zoals geponeerd in de bestreden beslissing, tegen.

5. In de bestreden beslissing wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vervolgens gewezen op vermeende "tegenstrijdigheden" in de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingen en de verklaringen die verzoekster heeft afgelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud (stuk 1, pagina 2): [...]

De verzoekende partij wijst er tevens op dat de aangehaalde elementen door verweerder het voorwerp hadden moeten uitmaken van een confrontatie met de verzoekende partij om de zaak voldoende te onderzoeken.

Artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bepaalt: "Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven".

Dit artikel werd ingevoegd door artikel 11 van het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt uitdrukkelijk gesteld dat de tegenstrijdigheden die de ambtenaar tijdens het gehoor zelf vaststelt aan de asielzoeker dienen voorgelegd te worden zodat hij de kans krijgt zijn verklaringen te verduidelijken.

Dit blijkt niet het geval te zijn. Evenmin wordt verklaard waarom dit niet mogelijk is geweest. Hierom dient de bestreden beslissing te worden vernietigd zodat aanvullende onderzoeksmaatregelen kunnen bevolen worden.

De verzoekende partij wijst erop dat het verslag van het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken hoe dan ook geen afbreuk kan doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen die hij heeft afgelegd.

Tijdens het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd de verzoekende partij niet bijgestaan dooreen vertrouwenspersoon of een raadsman.

De leiding van het onderhoud lag volledig in handen bij de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken, zonder enige controle. De verzoekende partij was volledig op zichzelf aangewezen. De verzoekende partij spreekt de taal niet en was volledig afhankelijk van de persoon van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Tijdens het onderhoud werden aan de verzoekende partij vragen gesteld. De verzoekende partij gaf vervolgens een antwoord op de vragen die haar werden gesteld, opnieuw naar best vermogen. Op alle vragen moest kort worden geantwoord. Het werd aan de verzoekende partij duidelijk gemaakt dat hij nadien meer kon vertellen tijdens het onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Dit onderhoud zou het belangrijkste zijn. Dit volgde verzoekster. De verzoekende partij gaf haar medewerking, maar beperkte zich tot de (meeste) hoofdlijnen.

De verzoekende partij heeft gedaan wat haar gevraagd werd. Zij is vervolgens volledig afhankelijk van hetgeen door de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld en wat deze persoon vervolgens noteerde in een verslag. Een controle op de manier waarop dit gesprek is verlopen is (nagenoeg) onbestaande. Het enige wat kan worden vastgesteld is dat de handtekening van de verzoekende partij is aangebracht op de handgeschreven "vragenlijst" van de Dienst Vreemdelingenzaken, waaruit kan worden bepleit dat het akkoord van haar met de inhoud hiervan wordt bevestigd. De bewijswaarde van deze handtekening is echter bijzonder relatief, aangezien de verzoekende partij geen bijstand had van enige vertrouwenspersoon of raadsman en zij de Nederlandse taal niet machtig is. Er kan evenmin worden nagegaan of de vragenlijst aan de verzoekende partij werd voorgelezen en in welke omstandigheden werd gevraagd aan haar om een handtekening te plaatsen. Van de verzoekende partij wordt daarentegen verwacht dat zij (gewillig) haar medewerking verleent, waardoor verzoekster haar handtekening plaatst als haar dat gevraagd werd.

De bewijswaarde van het verslag bij de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook (bijzonder) relatief, gelet op bovenvermelde omstandigheden.

De Commissaris-generaal houdt geen rekening met de omstandigheden waarbinnen een dergelijk verslag tot stand komt (zoals hierboven uiteengezet). Deze beslissing van het de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is daarom niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand gekomen aangezien - ten onrechte - de omstandigheden waarbinnen het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingen heeft plaatsgevonden niet in rekening werd genomen.

De vermeende verschillen tussen het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn daarom niet van die aard om de geloofwaardigheid te ontnemen aan het asielrelaas.

6. In de bestreden beslissing wordt vervolgens gesteld dat de vrees die verzoekster heeft voor het seksueel misbruik van haar oom kan worden omzeild doordat ze zijn "wensen" of verwachtingen kon weigeren: [...]

Verzoekster wijst er evenwel op dat zij vreest om bij een terugkeer naar Nigeria onderworpen te worden aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften en dat van haar zoontje R. kan voorzien. Verzoekster lichtte tijdens haar persoonlijk onderhoud toe welke moeilijkheden zij reeds had om voor zichzelf en haar zoontje te zorgen in België, nadat zij eerder verbleef in Italië en Frankrijk na haar vertrek uit Nigeria op 15 augustus 2015. Verzoekster rekende op haar netwerk, maar dit bleek niet langer mogelijk te zijn. Bij een terugkeer naar Nigeria kan verzoekster geen beroep doen op haar netwerk (zoals haar zus) en zou verzoekster gedwongen worden om opnieuw onderdak te zoeken bij haar oom ten aanzien van wie zij reeds haar vrees uitte, zoals zij toelichtte tijdens haar persoonlijk onderhoud.

De positie van verzoekster zou bij een terugkeer naar Nigeria bijzonder moeilijk zijn en misbruik in de hand werken (temeer als alleenstaande, kwetsbare vrouw die de zorg draagt voor haar minderjarig kind). Verzoekster heeft geen alternatieven en zou derhalve ook geen beroep kunnen doen op de lokale autoriteiten. Verzoekster lichtte dit toe tijdens haar persoonlijk onderhoud, waarbij zij aangaf met welke situatie zij te kampen zou hebben bij een terugkeer naar Nigeria.

Verzoekster wijst daarop tevens op de corruptie in Nigeria, de vele slachtoffers van mensenhandel in Nigeria en de zwakke positie van een alleenstaande moeder in haar land van herkomst.

7. Omwille van bovenvermelde redenen, is de verzoekende partij het niet eens met de genomen beslissing door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en dient de bestreden beslissing te worden hervormd.

In ondergeschikte orde, wijst de verzoekende partij erop dat naast de erkenning van de vluchtelingenstatus haar ook de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Volgens de verzoekende partij zijn er hiertoe voldoende zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Nigeria louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet. De verzoekende partij verwijst daarvoor naar de actuele gekende veiligheidssituatie in Nigeria in combinatie met bovenvermelde situatie van verzoekster als alleenstaande moeder.

De verzoekende partij vraagt daarom, in ondergeschikte orde, tot het toekennen van de subsidiaire bescherming."

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

4. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

5. Verzoekster betwist dat ze haar verzoek om internationale bescherming laattijdig indiende.

Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoekster om internationale bescherming, die beweert haar land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoekster naliet dit te doen en gedurende twee jaar na haar aankomst in België talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoeksters algehele geloofwaardigheid.

Het louter citeren van haar verklaringen bij verweerder en de verwijzing naar haar zwangerschap en de geboorte van haar zoon kan niet aangenomen als dienstig verweer teneinde de laattijdigheid van het verzoek om internationale bescherming aannemelijk te maken; het voorstaande klemt des te meer aangezien verzoekster voorheen een verzoek om internationale bescherming in Frankrijk heeft ingediend en zij bijgevolg kennis heeft van de procedure inzake verzoeken om internationale bescherming.

6. Verzoekster voert aan dat zij niet werd geconfronteerd met de “*tegenstrijdigheden*” tussen haar verklaringen bij verweerder en bij de DVZ. Zij voert aan dat de bewijswaarde van het verslag bij de DVZ relatief is.

Verzoeksters verwijzingen naar het verloop van het onderhoud bij de DVZ kunnen echter niet verschonen dat verzoekster tijdens het interview bij de DVZ geen melding heeft gemaakt van haar zoon P. noch de verkrachting die de oorzaak zou zijn van diens geboorte.

Er dient op gewezen dat verzoeksters verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken werden voorgelezen en zij deze voor akkoord heeft ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen. Bij het invullen van de vragenlijst wordt de asielzoeker erop gewezen dat van haar wordt verwacht dat zij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot haar vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Daarnaast dient benadrukt dat reeds herhaaldelijk werd beslist dat de asielprocedure geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekster niet aantoonde hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

Hoe dan ook toont verzoekster niet *in concreto* aan op welke wijze de bijstand van een advocaat een weerslag zou kunnen hebben gehad op de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, te meer gezien zij het verslag, nadat het werd voorgelezen in het Engels, heeft ondertekend voor goedkeuring, zodat, bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, datgene wat erin werd opgenomen wordt geacht overeen te stemmen met haar verklaringen.

Evenmin kan het verloop van het onderhoud bij de DVZ – en bij verweerder - verzoeksters inconsistente verklaringen bij verweerder aangaande het jaar van het overlijden van haar moeder verklaren.

Het feit dat verzoekster niet met de tegenstrijdigheden werd geconfronteerd doet geen afbreuk aan het bestaan ervan. Het vaststellen van de tegenstrijdigheden is tijdens het gehoor zelf bovendien niet steeds mogelijk, terwijl verzoekster als enige persoon in principe wel kan weten wat zij eerder heeft verklaard. Artikel 17, § 2 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorziet bovendien slechts in de verplichting om de asielzoeker met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer deze tijdens het gehoor worden vastgesteld. Bovendien is het niet ernstig van verzoekster om verweerder te verwijten dat de kans niet werd geboden om de tegenstrijdigheden te verhelderen doch vervolgens over deze tegenstrijdigheden zelf niet de minste verdere duiding te geven, hoewel zij hiertoe de kans heeft middels onderhavig verzoekschrift.

7. Verzoekster verwijst naar haar positie als alleenstaande moeder in Nigeria en betoogt dat zij bij terugkeer in een situatie van extreme armoede zal terecht komen omdat zij geen beroep kan doen op haar netwerk en derhalve gedwongen zou worden bij de door haar gevreesde oom onderdak te zoeken.

De algemene verwijzing naar haar persoonlijke situatie als alleenstaande moeder en het daaruit voortvloeiend gevolg dat zij weer bij de oom zou moeten intrekken kan niet aangenomen worden als nuttige en concrete weerlegging van de motiveringen die terecht stellen:

- verzoekster heeft drie tot vier jaar samengewoond met haar oom en er heeft nooit effectief seksueel misbruik plaatsgevonden door haar oom ingevolge verzoeksters weigering van deze actie; een eventuele toekomstige vrees voor seksueel misbruik vanwege haar oom kan bijgevolg worden omzeild;

- verzoeksters overige problemen hebben geen *nexus* met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep) zoals vastgelegd in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming; verzoeksters overige problemen zijn immers van socio-economische aard aangezien zij vreest geen plaats te hebben om te wonen omdat haar oom de bezittingen van haar vader heeft toegeëigend;

- het land verlaten bleek niet de enige optie om haar problemen te ontlopen: verzoekster kon in Nigeria beroep doen op haar oudere zus J. en haar vriendin O.. Indien verzoekster vreest voor seksueel misbruik door een familielid en dakloosheid ingevolge de acties van dit familielid kan minstens verwacht worden dat zij een poging doet om beroep te doen op haar sociaal netwerk en de autoriteiten binnen het land van herkomst vooraleer het land te ontvluchten;

- verzoekster kan, ondanks de aanwezige corruptie, bij terugkeer naar Nigeria beroep doen op de autoriteiten of het NAPTIP voor wat betreft eventuele bedreigingen vanwege I. of haar connecties.

De Raad stelt bijgevolg vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt die de pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft.

Zij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen inzake haar laattijdig verzoek om internationale bescherming, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen omtrent beschermingsmogelijkheden in Nigeria, het poneren van een vrees voor vervolging voor haar oom en omwille van haar situatie als alleenstaande moeder en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door verweerder. Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht. Verzoekster slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

8. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

9. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet concreet dat haar persoonlijke situatie als alleenstaande moeder in geval van terugkeer volstaat om te vallen onder de toepassing van voormelde bepalingen.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Edo State geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend tweeëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS